

Hiszen épen mi, a nemzeti politika hívei vagyunk azok, akik hangoztatjuk, hogy mikor a kivándorlás napról-napra fokozódik, hogy mikor a szociális bajok napról-napra növekednek, mikor közegészségügyünkrossz s közigazgatásunk meg nem felel, mikor a fajok és felekezetek viszálykodása fenyeget, akkor Magyarországnak nagyobb problémái vannak, mint amelyeket a frázishazafiság képes megoldani. De mi épen azt mondjuk, hogy e kérdések megoldása maga is nemzeti politika s nem azt, hogy a politikával ellenkezik. Mert ez a frázisos fölfogás egyoldalúságához nagyon hasonlít s a két véget emez egyoldalúságban úgy látszik találkozik.

A frázisos hazafi nem érti, hogy a céltudatos reformpolitika a legjobb nemzeti politika s a nemzetközi radikális nem érti, hogy a nemzeti függetlenség egy klerikális és militarista hatalomtól való függetlenségünket jelenti, a magyar szupremácia pedig a kiválóbb — s így haladásra alkalmasabb — fajnak fölényét a kevésbé liberális és kulturában fejletlenebb fajok fölött.

Az igazi nemzeti politika az igazi reformpolitikával egy és ugyanaz.

A mexikói forradalom. Londonból jelentik: A mexikói fölkélok tegnap éjjel titokban kiűritették *Agua Prietát*. Ugyanakkor a mexikói kormányserég újabb rohamra készült a város ellen és az éjszaka leple alatt a csapatok kisebb osztályokban szinte hason kuszva közeledtek a városhoz. Nagy lett Reynold Diaz meglepetése, mikor kémszemlére küldött előőrsei jelentették, hogy a város üres. A lázadók elszéledtek, senki sem tudja, merre. Nyilván puskaaporuk fogyott el és nem tudták *Agua Prietát* tovább tartani. Tegnap este Newyorkba távirat érkezett az amerikai csapatok parancsnokától, hogy *Agua Prietánál újabb ütközet* áll küszöbön, mert a fölkélosereg csak cselből űritette ki a várost, hogy aztán rácsaphasson Reynold Diaz elbizakodott táborára. A lázadók Juez *Cabral* vezetése alatt hagyták el *Agua Prietát* s messze a várostól egyesültek a föl-

kelők kisebb csapataival, most pedig vonulnak a város ellen. Sokkal nagyobbak a mexikói fölkélok veszteségei, semmint az első hírek jelentették, de a mexikói kormány serege is sok halottat vesztett. A fölkélok a csatatéren mindjárt el is ásták halottaikat, a sebesülteket pedig elszállították az ország belsejébe. *El Pasóból* (Texas) jelentik, hogy egész északi Mexikó lázong. A nép a forradalmárokhoz szít, mert bandáik irgalmatlanul rabolnak és a sereg számára elhajtják a lakosság nyájait. A hadviseléshez úgy szereznek pénzt, hogy a bányák pénztárait kifosztogatják és a hivatalnokokat elkergetik. De nemcsak a fölkélok sарcolnak, hanem a kormány serege is. Newyorkba tegnap este tíz órakor Mexikó fővárosából távirat érkezett azzal a hírrel, hogy Gomez García, a lázadók egyik vezére, a mexikói külügyminisztertől *fegyverszünetet* kért. Diaz elnök hajlandó megadni a fegyverszünetet. *Washingtonból* jelenti az Evening Post tudósítója: Diaz elnök lemondása befejezett dolog és csak rövid idő kérdése.

Milliók aszfaltozása.

— A Magyar Aszfalt Társaságnak ítélték oda a munkát. —

(Saját tudósítónktól.) Szokatlanul népes és vitatkozásban gazdag volt a szegedi, szerdai rendkívüli közgyűlés. A Tisza Lajos-körut aszfaltozását tárgyalják és a tanács ismeretes javaslatához nagyon sokan hozzászóltak. Természetesen eltérőek voltak a vélemények, a vitatkozás sokszor élesebb és hevesebb is volt a szokottnál, a beszédek és fölszólalások gyorsan követték egymást és hat óra felé járt már az idő, amikor az elnöklő polgármester a kérdésben a szavazást elrendelte.

A tanács javaslata mellett Balassa Ármin dr., Pillich Kálmán, Bokor Adolf, Kormányos Benő dr. beszéltek és azt kívánták, hogy a legolcsóbb ajánlattevőnek, a Magyar Aszfalt Társaságnak adják ki a munkát. A tanács javaslata ellen Wimmer Fülöp, Becsey Károly dr. szólaltak föl, akik azt kívánták, hogy a Tisza Lajos-körut gyalogjárdájának az aszfaltozásával bízzák meg a Pick és Tóbiás céget, amelynek a gyalogjárdájára vonatkozó ajánlata 8754 koronával olcsóbb a Magyar Aszfalt Társaság ajánlatánál.

A vitatkozás végén Bokor Adolf polgármesterhelyettes, az ügy előadója bejelentette,

hogy a Magyar Aszfalt Társaság a tanács kérdésére nyilatkozott, hogy *hajlandó olyan árért megcsinálni a gyalogjárdát, mint a Pick és Tóbiás cég*. Természetesen ez a kijelentés nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a közgyűlés olyan nagy többséggel mondta ki, hogy az összes egymilliókétszázhuszonegyezer koronás aszfaltmunka elkészítésével a Magyar Aszfalt Társaságot bizza meg, de egyben azt is kimondotta, hogy ez a határozat csak birtokon kívül föllebbezhető meg. Ez azt jelenti, hogy a város a vállalattal azonnal megkötöti a szerződést és a vállalat haladéktalanul hozzá is fog a munkához.

A javadalmi palota építésének ügyét tárgyalta még és a közgyűlés elfogadta a tanács javaslatát. Fél hétre járt már az idő, amikor ezzel a tárggyal végeztek és így a hétmillió kölcsön ügye és egy telekkisajátítási javaslat nem is kerülhetett sorra. Ezeket csütörtökön délután a folytatólagos rendkívüli közgyűlésen tárgyalja a törvényhatóság.

A közgyűlésen Lázár György dr. polgármester elnökölt, a jegyzőkönyvet Taschler Endre főjegyző, Bárdoss Béla és Ferenczy Béla aljegyzők vezették. A polgármester rövid elnöki megnyitója után következett a

(Tisza Lajos-körut aszfaltozása)

kérdésének a tárgyalása.

Bokor Pál polgármesterhelyettes ismertette az aszfalt-ügyet. Elmondotta, hogy a tanács a beérkezett ajánlatok közül a Magyar Aszfalt Társaságot bizza meg a munkálatok teljesítésével, mert a mérnöki hivatal az összmunkát illetőleg annak a vállalatnak az ajánlatát találta legolcsóbbnak. A társaság 877.000 koronáért hajlandó elvállalni a munkát. A járda aszfaltozását, illetőleg a Pick és Tóbiás cég ajánlata 8764 koronával olcsóbb. A bizottság megállapította, hogy a Pick és Tóbiás cég nem mutatta be az eddig teljesített aszfaltmunkáinak a kimutatását és ezenkívül több kisebb-nagyobb szabálytalanságot követett el az ajánlat beadásánál. A tanács fontosnak találta, hogy a munkálatokat minél gyorsabban végezzék el és ezért a járdánál fönnálló kisebb eltérést nem találja indoknak arra, hogy a munkálatokat szétválasszák egymástól. A tanács határozata ellen a Pick és Tóbiás cég föllebbezéssel élt. Föllebbezésében kiterjeszkedik minden kifogásra és hajlandónak nyilatkozik a városnál fönnálló ova-
dekát kiegészíteni. A tanács azt javasolja a közgyűlésnek, hogy a föllebbezést utasítsa el és a tanács határozatát hagyja jóvá.

Wimmer Fülöp arra kéri a közgyűlést, hogy adjanak helyet a felelőzésnek. Fontos az, hogy a város vállalatainak a kiadása korrekt módon történjék. A mérnökség két teljesen elkülönített versenytárgyalást hirdetett. Egyet a kocsitúra, egyet a járdára. A két versenytárgyalásra beérkezett ajánlatokat szét kellene választani. A Magyar Aszfalt ajánlata a kocsitúrán olcsóbb, adják oda annak a kocsitúrát, a Pick és Tóbiás cég ajánlata a gyalogjárdánál olcsóbb, bízzák meg ezt a céget a gyalogjáró aszfaltozásával. Az nem baj, hogy a Pick és Tóbiás cég még nem aszfaltozott. Nevelni kell új vállalkozókat, valahol csak kezdeni kell egyszer. A közszállítási szabályzat előírja, hogy a helybeli vállalkozókat előnyben kell részesíteni, még ha azok kissé drágábbak is. Ezért is kell a Pick és Tóbiás céget előnyben részesíteni. Kéri, hogy a gyalogjáró aszfaltozásával bízzák meg a Pick és Tóbiás céget.

Kormányos Benő dr. azt mondja, hogy a Pick és Tóbiás cég strohmann, amely másnak adja át a munkát. Ebben az évben el kell végezni a munkálatokat, ez a legfontosabb érdek és ezért a Magyar Aszfalt Társaságot kell megbízni a munkálatokkal. Ha a Pick és Tóbiás cégre is bíznának munkát, úgy ki kell mondani a közgyűlésnek azt is, hogy a cég a munkát nem adhatja át másnak. Különben a tanács javaslatát kéri elfogadni.

Pillich Kálmán: A pályázati föltételekben kikötötték, hogy a vállalkozó tartozik igazolni szakképzettségét is. A bizottság, amikor az ajánlatok fölött döntött, azt találta, hogy a Pick és Tóbiás cég a szakképzettséget nem tudja igazolni, mert aszfaltozási munkát még nem végzett. A bizottság följajánlotta a cégnek, hogy végezzen két utcán próbaurkolást és ha ott beigazolja szakképzettségét, akkor a jövőben figyelembe vehető lesznek a pályázatai. A mostani munka olyan egységes kivitel követel, hogy két vállalkozóra az aszfaltozást

estjét irodalmi és színházi eseménynyé avatná. „Az eredeti darabok” színrehozásától borsózik a hátunk. Azt már igazán nem tudjuk nyugodtan nézni, ha vidékiesít játszanak a szegedi színpadon és ha az előadott eredeti szindarabok csak azért nem tudnak bejutni valamelyik fővárosi színházba, mert a kvalitásnak ott alkalmazott mértékéig nem értek föl. Sajátos és részben sajnálatos viszonyaink a „vidéki” szónak speciális magyar tartalmat adtak, ami mindig olyas valamit jelent, ami intellektualitás, kifinomodás, differenciálódás, erő, tartalom és tehetség dolgában nem ér el oda, ami fővárosi. A gazdasági és kulturális erők megsekkadása és egyenletesebb eloszlása minden bizonynyal rést hasít ezen a már-már beroszdásodó fölfogáson és állapoton, itt a vidéken az az ember a talpán, aki ennél a nagy munkánál egy-egy hatalmas fejszevágással segít. Fejlesztésre ítél-nénk tehát mindenkit és halálos ellenségeül szegődne annak, aki az eredeti bemutatókat itt Szegeden úgy merné értelmezni, hogy az itteni színház iskolája lehet az irnitudásnak és hogy itt ezen a vidéki színpadon színrehozhatók olyan darabok, amelyeket még baráti körben is a legmerészebb önfeláldozással hallgat meg vagy olvas végig az ember.

Ami egyéb van a programban, semmitmondóbb azoknál a részekenél is, amelyekkel eddig foglalkoztunk. A *Peleskei nó-*

tárius-t színészi gurmandériának beadni semmi esetre sem fog sikerülni és bizony szomorú, ha a színház új igazgatója hónapokon át ezt tudta a legnagyobb érdekességnek kisütni jövőendő színigazgatása első éve számára. Ezek után pedig térjünk oda vissza, ahonnan kiindultunk. Hogy is kezdtük? Hogy nincs a világon bőkezübb ember a függetlenségi párti képviselőnél és a színigazgatónál, ha programbeszédet mond és hogy ép azért mindazokat, amiket ezek az urak ígérnek, a kellő értékükre kell leszállítani. Tegye ezt meg valaki Almássy Endre programjával, amit valójában sehogy se tudunk megtalálni a programban, mi marad akkor? Még csak a sovány, a vérszegény program sem, hogyan merjen hát az ember álmódolni olyan szegedi színházról, amely nem vidéki a szó mucsai értelmében, amelynek igazgatói irodájában művészember termeli az ötleteket, a kulisszák között pedig lelkes, szorgos és a tehetség lázától izzó gárda közvetíti a tömegeknek a jobb irodalmi termékeket és aratja a babért.

Programot nem találtunk, a munkát várjuk tehát, amelynek nem lesz nálunknál készségesebb elismerője és szigorubb kritikusa.

Kézai Simon.